



Sygn. akt IV KK 271/17

## **WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 7 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Rafał Malarski

Protokolant Danuta Bratkrajc

w sprawie M. M.

skazanej z art. 18 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., art. 18 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 7 września 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego na korzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w C.

z dnia 26 lipca 2016 r.

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę M. M. przekazuje Sądowi  
Rejonowemu w C. do ponownego rozpoznania.**

### **UZASADNIENIE**

W dniu 15 kwietnia 2016 r. Prokurator Okręgowy w C., skierował do Sądu Rejonowego w C. wniosek, o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i orzeczenie uzgodnionej z M. M. kary, zarzucając jej, że:

I. w dniu 11 października 2012 r. w C., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, poprzez nakłonienie do popełnienia przestępstwa, a następnie udzielanie rad i informacji oraz dostarczenie sfałszowanego zaświadczenia o zatrudnieniu pomogła A. R. w wyłudzeniu za pośrednictwem sklepu M. S.A. z/s w C. pożyczki gotówkowej o nr 0260714010007585 i doprowadzeniu L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 5143,95 zł, tj. o czyn z art. 18 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.;

II. w dniu 11 października 2012 r. w C., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, poprzez nakłonienie do popełnienia przestępstwa, a następnie udzielanie rad i informacji oraz dostarczenie sfałszowanego zaświadczenia o zatrudnieniu pomogła A. R. w wyłudzeniu za pośrednictwem sklepu K. S.A z/s w C. kredytu na zakup 2 palmtopów marki SAMSUNG, doprowadzając SYGMA BANQUE S.A. Oddział w Polsce z/s w Warszawie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 4059,08 zł, tj. o czyn z art. 18 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Oskarżyciel publiczny wniosł o wymierzenie za czyn, opisany w zarzucie I kary: sześciu miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości dwudziestu stawek, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę dziesięciu zł; za czyn opisany w zarzucie II kary: sześciu miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości dwudziestu stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę dziesięciu zł oraz kary łącznej: ośmiu miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres dwóch lat próby, grzywny w wysokości dwudziestu stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę dziesięciu zł oraz obciążenie kosztami postępowania karnego.

Sąd Rejonowy w C., na posiedzeniu w dniu 26 lipca 2016 r., uwzględnił złożony w trybie art. 335 § 1 k.p.k. wniosek prokuratora i wydanym w tym dniu wyrokiem, odpowiednio w punktach:

1. uznał M. M. za winną popełnienia zarzucanego jej przestępstwa opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, określonego w art. 18 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w związku z art. 286 § 1 k.k. i art. 33

§ 2 i 3 k.k., przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. skazał ją na karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości dwudziestu stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę po dziesięć złotych;

2. uznał M. M. za winną popełnienia zarzucanego jej przestępstwa, opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, określonego w art. 18 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i 297 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. z tym, że przyjął że pokrzywdzonym jest Bank BGŻ BNP Paribas SA i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w związku z art. 286 § 1 k.k. i art. 33 § 2 i 3 k.k., przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. i art. 4 § 1 k.k. skazał ją na karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości dwudziestu stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę po dziesięć złotych;

3. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k., przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., połączył wymierzone w punkcie 1 i 2 sentencji wyroku kary pozbawienia wolności oraz grzywny i wymierzył karę łączną ośmiu miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości dwudziestu stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę po dziesięć złotych;

4. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny zaliczył M. M. okres zatrzymania w sprawie w dniach od 14 do 15 października 2015 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny oraz zasądził od niej na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie dwustu dwudziestu zł oraz wydatki postępowania w kwocie sześćdziesięciu zł.

Wyrok zapadł na posiedzeniu w przedmiocie rozpoznania wniosku prokuratora, złożonego w trybie art. 335 § 1 k.p.k., w obecności prokuratora i pod nieobecność M. M. w sytuacji, gdy była prawidłowo zawiadomiona o terminie posiedzenia.

Postanowieniem z dnia 16 listopada 2016 r. Sąd Rejonowy w C., na podstawie art. 105 § 1, 2 i 3 k.p.k., sprostował „oczywistą omyłkę pisarską w wyroku z dnia 8.11.2016 r.”, poprzez uzupełnienie rozstrzygnięcia wyroku z dnia 26 lipca 2016 r. o orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności na 2 - letni okres próby.

W uzasadnieniu swojego orzeczenia Sąd podkreślił, że „choć sprostowanie dotyczy istotnego merytorycznie elementu wyroku, to w sytuacji uwzględnienia wniosku prokuratora, aż nazbyt oczywistym jest, że brak jednego elementu stanowi omyłkę oczywistą i widoczną na pierwszy rzut oka, którą w ramach przepisu art. 105 k.p.k. można sprostować.”

Na skutek zażalenia prokuratora wniesionego od tego postanowienia Sąd Okręgowy w C. postanowieniem z dnia 26 stycznia 2017 roku, uchylił zaskarżone orzeczenie.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd odwoławczy podkreślił, że usunięcie merytorycznej niezgodności pomiędzy wnioskiem prokuratora, złożonym na podstawie art. 335 § 1 k.p.k., a treścią wyroku nie następuje w drodze sprostowania oczywistej omyłki.

W dniu 27 stycznia 2017 r. wydano zarządzenie wykonania wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 26 lipca 2016 r., stwierdzające jego uprawomocnienie się z dniem 3 sierpnia 2016 r.

Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny złożył kasację od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 26 lipca 2016 r. Zaskarżył ten wyrok w całości na korzyść skazanej M. M.

W kasacji **zarzucił** rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 343 § 6 i § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na uwzględnieniu wniosku prokuratora o wydanie wobec M. M. wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, który zawierał uzgodnioną uprzednio z oskarżoną propozycję orzeczenia kary łącznej ośmiu miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres dwóch lat próby i wydaniu na posiedzeniu bez przeprowadzenia rozprawy, wyroku skazującego oraz orzeczenie kary łącznej ośmiu miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania na okres dwóch lat próby, co stanowiło oczywiste naruszenie warunków ugody zawartej pomiędzy stronami, i **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w C. do ponownego rozpoznania.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Ma rację Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny gdy wskazuje, że wyrok Sądu Rejonowego w C. z dnia 26 lipca 2016 r. jest wadliwy, z powodu rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, wskazanych w zarzucie kasacji.

Przewidziana w art. 335 k.p.k. instytucja skazania bez przeprowadzania rozprawy jest jedną z form konsensualnego zakończenia procesu karnego.

Konsensualne zakończenie postępowania karnego, od czasu nowelizacji ustawy procesowej z dniem 1 lipca 2015 r., polega nie tylko na uwzględnieniu dołączonego przez prokuratora do aktu oskarżenia wniosku o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar lub innych środków, przewidzianych za zarzucany mu występki (art. 335 § 2 k.p.k.), ale również zgodnie z nowym uregulowaniem, mającym na celu dalsze uproszczenie postępowania przygotowawczego, na uwzględnieniu wniosku o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego, złożonego przez prokuratora zamiast aktu oskarżenia w sytuacji, gdy oskarżony przyznaje się do winy, w świetle jego wyjaśnień okoliczności popełnienia przestępstwa i winy nie budzą wątpliwości, co pozwala nadto prokuratorowi zaniechać prowadzenia dalszych czynności (art. 335 § 1 k.p.k.). Uwzględniając na podstawie art. 343 § 6 k.p.k., wniosek prokuratora o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i orzeczenie uzgodnionych z oskarżoną kar lub innych środków przewidzianych za dany występki (art. 335 § 1 k.p.k.), czy też wniosek prokuratora o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego, dołączony do aktu oskarżenia (art. 335 § 2 k.p.k.) sąd związany jest treścią takiego wniosku. Oznacza to, że potrzeba dokonania w tym zakresie jakichkolwiek zmian uzależniona jest od dokonania modyfikacji treści wniosku przez strony. Wydanie orzeczenia odbiegającego od uzgodnień poczynionych pomiędzy oskarżycielem publicznym, a oskarżoną stanowi zaś rażące naruszenie przepisów prawa procesowego art. 343 § 6 i 7 k.p.k., mające istotny wpływ na treść orzeczenia (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2013 r., sygn. akt III KK 265/13, LEX nr 1380961).

W trakcie postępowania przygotowawczego M. M. dobrowolnie poddała się karze.

Uzgodnione zostały pomiędzy stronami warunki konsensualnego zakończenia postępowania, do których należało orzeczenie kary łącznej ośmiu miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres dwóch lat.

Nie budzi wątpliwości, że Sąd Rejonowy w C., w wyroku wydanym dnia 26 lipca 2016 r., wykroczył poza zakres uzgodnień, poczynionych pomiędzy prokuratorem i M. M., zawartych następnie we wniosku prokuratora o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionej z nią kary, w ten sposób, że pominął w swoim orzeczeniu uzgodnione przez strony rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary łącznej ośmiu miesięcy pozbawienia wolności na okres dwóch lat próby.

Takie postąpienie Sądu Rejonowego w C. było niedopuszczalne, albowiem wykraczało poza zakres zawartych uzgodnień pomiędzy stronami i w konsekwencji doprowadziło do wymierzenia M. M. kary, na którą strony nie wyraziły zgody.

Poza sporem jest, iż dokonanie jakichkolwiek zmian, w zakresie uzgodnień, czy to na korzyść, czy też na niekorzyść jest uzależnione od dokonania modyfikacji treści wniosku przez strony. W sytuacji braku takiej modyfikacji i stwierdzenia, że nie zachodzą podstawy do uwzględnienia wniosku w zaproponowanym kształcie, obowiązkiem sądu było skorzystanie z regulacji, o jakiej mowa w art. 343 § 7 k.p.k. (skierowanie sprawy na rozprawę celem jej rozpoznania na zasadach ogólnych).

W realiach przedmiotowej sprawy Sąd Rejonowy w C. wydając w dniu 26 lipca 2016 r., wyrok w którym orzekł wobec M. M. karę łączną bezwzględnego pozbawienia wolności, wbrew warunkom porozumienia pomiędzy prokuratorem a M. M., rażąco naruszył przepisy art. 343 § 6 i § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., co miało istotny wpływ na treść zapadłego wyroku.

M. M. uzgodniła z prokuratorem zastosowanie wobec niej dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności, na co prokurator wyraził zgodę uznając, że wystarczające dla realizacji celów kary jest orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i o wymierzenie takiej kary łącznej wnosił, tymczasem Sąd Rejonowy w C., w trybie określonym w art. 335 § 1 k.p.k., orzekł w tej sytuacji karę łączną bezwzględnego pozbawienia wolności.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, na mocy art. 537 § 2 k.p.k., orzekł jak w wyroku.

kc